

מסורת הש"ס

^(א) [לעיל י:א.] (ג) [לעיל לה:].

^(א) [לעיל י:א.] (ד) [לעיל י:א.] (ס) פ' רש"י ורי"מ,

הגהות הב"ח

^(א) תוס' ד"ה ושון וסו' ולר' יוסי נמי כ"ב ז"ל דס"ל להחוס' דפלגיו תנאי אליבא דר' יוסי דתנא דברייתא ס"ל אליבא דר' יוסי דמניקה דיה שעתה כדאייז ראשו' אט"ג [דלא עברן ג' עותט ופלגן אמתנין אליבא דר' יוסי [דמלרן ג' עותט ע"ל דף ו' ע"ב ובראש דף יא: (ג) ד"ה הלכתא וכו' ללוי דמוקי לה כד"ש:

גליון הש"ס

גמ' צריכה שתפסוק משהו. הן משהו אינו מובן בלאוהכי דהא ע"כ כלה דאמא כל ימי לידה דלאיכ' הן רחייז גופא הו' הפסק תנחן ג' עותט דדוקא דגליהא אמרי' לעיל דס' לידה תחוד הייט מה דיואף ע"ז פחות הקבר דלידה דאלז זה שוראה בתוך ימי הלידה כיון דממעין טמא חמי פשיטא דמפסיק דלא גרע מדס טוהר:

מוסף רש"י

ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה. כגון אם היתה מניקה ומתעברה והפסקה תחלת עונה קצת בימי מניקותה והשלימה בימי עיבורה (ועיל י:). ב"ש לשיטתן. כל היכי דמטהרי ביולדת גרידמא, מטהרי בתן, דקסברי ציומי תלה רחמנא ושא מלו לה כל ימים שלה, ובי"ה לשיטתן. דקסברי ציומי וטבילה תלה רחמנא, ויזין דלא טבלה וזה דמה טמא כטומאת לידה דהי' אכ הטומאה (ועיל דה:). ימי לידה שאין יראה בתן. כגון ילדה ע"ז ופסקה מיד (קמץ ט:).

אלא ללוי נמשאו סגי. ומפסוק משהו לאחר שצועים דנקתם הטמא

ותמתין שצעה ותטבול ואפי' תראה כל שצעה יעלו לה בנקיים דהא לאו דס טמא הוא: **שפסוק משהו**. לאחר שצועים דנקצה

דאי בתוך שצועים לאו הפסק הוא דכיון דחזרת ורואה בתוך שצועים

חזר הטמא להסתח: **ימי עיבורה**

עולין לה. בפ"ק (לעיל דף י:) אמרי'

מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה: **עולין לה**. כלומר מנטרפים לימי מניקותה כגון היתה מניקה והתחילה לפסוק ונתעברה והשלימה ג' עונות מנטרפין ימי עיבורה לימי מניקותה: **נשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משוס הכי**. מעוברת שהתחילה להפסיק וילדה צריכה להשלים ג' עונות שלא תראה אחר לידה כלום ודס לידה לא מפסיק לשלש עונות כדמלנין בפ"ק^א דס נדה לחוד ודס לידה לחוד אבל אחר לידה אי חזאי לא השלימה ג' עונות ומטמאה מעת לעת שאין דמיה מסולקין: **אלא ללוי**. אפי' אי חזיא לאחר שצועים הא לאו ממעין טמא אחי ויעלו לה להשלמת שלש עונות דהוי כאילו דס מחוטמה אחא: **נמשאו סגיא**. שתפסוק אחר ימי לידה משהו דנימא נקתם הטמא: **שיעלו לה**. ימי טהרה: **נשלש עונות**. ואפי' תראה: **ושון**. שמאי והלל דפלגי' צמעת לעת: **ברואה אחר דס טוהר שדיה שעתה**. קס"ד אפי' לזמן מרובה כגון שלא ראתה עד יוס שמונים וארבע או תשעים: **נשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משוס הכי דיה שעתה**. ששרי דמיה מסולקין שכמה ימים שעברו ולא ראתה דס ממעין זה והויא לה ראייה ראשונה ודיה שעתה ומניקה מארבע נשים היא דדין שעמן כראייה ראשונה^ב: **אלא לרב דאמר מעין אחד הוא**. לאו ראייה ראשונה היא והרי הוזמקה דממים: **דלינא שוס**. כגון שראתה ציוס שמונים ואחד מיד דלינא למימר מעת לעת דאפי' הוה מאתמול כי האידנא צבית החיזין דס טוהר הוא: **ופטמא מפקידה לפקידה**. כגון אם צדקה שחרית ומלאכה טמאה טמאה טהרות של ערבית והכא ליכא למימר דליכא

שהות דאי אפילו מפקידה לפקידה ליכא צריכא למימר דדיה שעתה: **וב"ה לשיטתן**. דכל זמן שלא טבלה מוטמא לה ויבש והא כיון דספרה אחר ימי לידה ודאי פסק וקשיא ללוי: **כסנא דשון**. דאמר לעיל ושון כרואה אחר דס טוהר שדיה שעתה ולאנא אוקימנא דדאיכא שהות ואפי"ה דיה שעתה אלמא שני מעינות הן: ^א**והא ספרה קטני**. ואי לא פסק היכי ספרה. ומשני לעולם בשופעת מימי טומאה לימי טוהר וספירה הכי הואי כגון שהיתה יולדת נקבה צוזז וימי טומאה לידה שני שצועים ופסקה שצוע קמא וזו היא ספירתה דקסצר ימי לידתה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ושצוע שני לא פסקה וחזר ונפתח מעין טמא ושופעת מתוכו בתוך שצוע שלישי ומש"ה מטמא לח ויבש לב"ה דהא ממעין טמא אחא ותורה לא טהרתו אלא ציומי וטבילה ולב"ש טוהר דציומי תליא רחמנא והא שלמו להו ולהכי נקט יולדת נקבה דאי ילדה זכר אי אפשר לה לספור שצעה שלא תפסוק משהו אחר ימי לידה דלא הוו אלא שצעה: **כוותיס דרב לחומרא**. בשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים דמטמאה ולא אמרי' ממעין טוהר אחא: **והלכסא כוותיס דלוי לחומרא**. בשופעת מתוך י"ד לאחר י"ד דאמר צ' מעיינות הן וכיון דלא נקתם הטמא לא הוי דס טוהר: **צ"ד לקולא**. כגון שופעת מתוך י"ד לאחר י"ד דהוה ליה רב לקולא דאמר מעין אחד הוא והמורה טהרתו ולא צעי הפסקה:

מפתני

מעיינות הן הא דתניא בפרק יש בכור (בכורות דף מו:). גיורת שינא פדחת ולדה הציומה עובדת כוכבים ואחר כך נתגיירה אין נותנין לה ימי טומאה וימי טהרה ופי' שטרה י"ל דהא מני ב"ש היא דאמרי מעין אחד הוא אי נמי כדמשני הכא אנא דאמרי כתנא דשיון אבל ק' לית מסתם מתי' דיוצא דופן ועוד דלעיל בפ"ק פריך לוי וסחם לן תנא כב"ש וקאמר סחם ואח"כ מחלוקת וההיא דלקמן הוי מחלוקת ואח"כ סחם וי"ל דאין נותנין לה ימי טהרה דקאמר אינא לאוקמי לענין זה שאם ראתה ביום ז' לוכר או י"ד לנקבה היא נדה על ידי ראייה ואין לה תורת טומאת לידה דפקעי כשבנסבין ימי טהרה. א"צ אע"ג דשני מעיינות הן יש לטמאות היום משום דפן המקור קא אחי אלא דוקא במקום שהתורה טהרתו:

בנות כותים פרק רביעי נדה

לו.

וַיִּשְׁוִין בְּרֹאשׁ אַחֵר דָּם טוֹהַר שְׂדִיָּה שְׁעָתָה. וא"ת לרצי יוסי דאמר בפ"ק (לעיל דף י:). מעוברת ומניקה צריכות שלש עונות ומפרש דמנטרפי צ' עונות דעיצורה ואחת דמניקתה למה לי עונה דמניקתה הא אמר הכא דאחר דס טוהר דיה שעתה וי"ל הא דלא כר' יוסי אי נמי כהפסקה ג' עונות וראתה ראשונה מאונס אף שניה דיה שעתה כדאמר בפ"ק (ס:)

אבל אחר דס טוהר אין דיה שעתה אלא כראייה ראשונה אבל שניה לא אפי' היתה הראשונה מאונס כיון שנפתח מעין טמא וא"ת לה"מ ולאידך תנאי דאית להו בפ"ק (ס:). מניקה דיה שעתה מיפוק ליה דהוה אחר דס טוהר ומייה למירון שני אחי שפיר וי"ל דמנטעם שהוא אחר דס טוהר אין דיה שעתה אלא ללראיה ראשונה אבל מטעם מניקה דיה שעתה כל ימי מניקותה כר"מ דפ"ק (ס דף יא:). וא"ת והכא למה לי משום דס טוהר מיפוק ליה דמניקה היא וי"ל לרצי מאיר דאמר לעיל הכי היא ככל הנשים ^(א) ולרצי יוסי נמי דאמר בפ"ק אפי' גמלתו או נמנה צנה דמניקה דיה שעתה נפקא מינה לאחר דס טוהר להיכא דלא ראתה עד לאחר כ"ד חדש וטעמא דמניקה אינטריך ללראייתה הראשונה צאונס דאף השניה דיה שעתה כדפרישית: **דל"כא** שהוא. אבל איכא שהות מטמאה מעת לעת לרב דאמר מעין אחד הוא ואע"ג דמוקי לה לוי בשופעת אפי' טבלה טמאה לב"ה דקסברי שני מעיינות הן אליבא דלוי וי"ל דלדברי ב"ש דקסברי מעין אחד הן קאמר יולדת בבוז תוכיח: **בשבוע קמא** פסק בשבוע בתרא לא פסק. וקסברי ימי לידה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ואע"פ שראתה בשבוע שני קודם הטבילה לא סתרה מניינה מכאן דקדקא ר"ת דאשה שילדה בבוז או בזמן הזה דחשיבי ספרי ז' נקיים בימי טוהר אפי' ראתה אחרי כן קודם טבילה אינה סתרה אע"ג דלב"ה מטמא לח ויבש מורו דאינה סותרת מניינה ויש ליתן טעם הא דאין ראיית שבוע שני סותרת משום דראייה זו אינה גורמת דרב טומאת נדות ולא טומאת זיבות אבל זבה דעלמא דסתר' ז' נקיים ואח"כ ראתה ראויה לסתור לפי שעי' אותה ראייה היא נעשית נדה ומיחו מיסתבר למימר דלא שייך סתירה אלא בימי ספירתה משום דאמרי ואחר טהרה אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה זיבה מפסקת ביציון אבל אם שלמו ימי ספירתה בלא תפסקת טומאה כבר אין שום זבה עליה ולא שייך בה סתירה: **והלכתא** כותיה דרב לחומרא וכותיה דלוי לחומרא. ותימה הוא אמרי' בפ"ק דעירובין ובפרק אלי טריפות דעבדי כתי' חומר דסתי' אהרדי עליו הכתוב אומר הכטיל בחושך הולך. י"ל הכא משום דמספקא לן פסיק כבר לחומרא וכמר לחומרא. וכה"ג אמרינן לקמן בפ' יוצא דופן הלכה כדברי כולם להחמיר גבי סימני בגרות וחצר צורות. הקי"ר יום טוב ברי' יצחק. ללוי דאמר שני מעיינות הן קשה מהא דתניא בפ' יש בכור גיורת שיצתה פדחת ולדה בינות אין נותנין לה

מעין אחד הוי טמאה וימי טהרה י"ל דהא מני ב"ש היא דאמרי מעין אחד הוא אי נמי כדמשני הכא אנא דאמרי כתנא דשיון אבל ק' לית מסתם מתי' דיוצא דופן ועוד דלעיל בפ"ק פריך לוי וסחם לן תנא כב"ש וקאמר סחם ואח"כ מחלוקת וההיא דלקמן הוי מחלוקת ואח"כ סחם וי"ל דאין נותנין לה ימי טהרה דקאמר אינא לאוקמי לענין זה שאם ראתה ביום ז' לוכר או י"ד לנקבה היא נדה על ידי ראייה ואין לה תורת טומאת לידה דפקעי כשבנסבין ימי טהרה. א"צ אע"ג דשני מעיינות הן יש לטמאות היום משום דפן המקור קא אחי אלא דוקא במקום שהתורה טהרתו:

מעין אחד הוי טמאה וימי טהרה י"ל דהא מני ב"ש היא דאמרי מעין אחד הוא אי נמי כדמשני הכא אנא דאמרי כתנא דשיון אבל ק' לית מסתם מתי' דיוצא דופן ועוד דלעיל בפ"ק פריך לוי וסחם לן תנא כב"ש וקאמר סחם ואח"כ מחלוקת וההיא דלקמן הוי מחלוקת ואח"כ סחם וי"ל דאין נותנין לה ימי טהרה דקאמר אינא לאוקמי לענין זה שאם ראתה ביום ז' לוכר או י"ד לנקבה היא נדה על ידי ראייה ואין לה תורת טומאת לידה דפקעי כשבנסבין ימי טהרה. א"צ אע"ג דשני מעיינות הן יש לטמאות היום משום דפן המקור קא אחי אלא דוקא במקום שהתורה טהרתו:

עין משפט ונר מצוה

בזה א ב מיי פ"ד מהל' משכב ומוצב הלכה ו:
בז ג מיי פ"ז מהל' איסורי ביאה הל"א וע' במ"מ סמג לאוין קול טוש"ע וי"ד סו' קנז מעיק' א:

בז ד מיי שס פ"ו הל' א סמג שס טו"ר סימן קנז:

תוס' הרא"ש

ושון ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה. ותימה לעיל דקאמר ר' יוסי מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה ומפרש דמנטרפי שותים בימי עיבורה ואחר בימי מניקותה למה לי אותה שבימי מניקותה תיפוק לי דרואה אחר דם טוהר הוא. וי"ל דהך דלא כר' יוסי אליבא דלוי ותימה אליבא דלוי למה לי דרואה אחר דם טוהר תיפוק לי משום שהיא מניקה וי"ל דרואה כר' מאיר דאמר בפריקין דאם גמלתו ומת הרי היא ככל הנשים ובלאו הכי לא אחויא כר' יוסי אליבא דרב דמפרש דליבא שהות ראה ר' יוסי לא חייש להכי בפ' אלו גירות גבי גירות שנתגיירה וראתה בתוך מעת לעת. ומיחו יש לחלק משום דהתם היתה בת טומאה אם היתה מתגיירת מקודם או משום דשיבא טמאה בנכרית מדרבנן: **ואיבעית** אימא בשופעת. תימה היכי קאמר לעיל יולדת בבוז תוכיח שאם טבלה וראתה טהרה לא טבלה טמאה והא כיון דמוקי לה לוי בשופעת אפי' טבלה טמאה לב"ה דקסברי שני מעיינות הן אליבא דלוי וי"ל דלדברי ב"ש דקסברי מעין אחד הן קאמר יולדת בבוז תוכיח: **בשבוע קמא** פסק בשבוע בתרא לא פסק. וקסברי ימי לידה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ואע"פ שראתה בשבוע שני קודם הטבילה לא סתרה מניינה מכאן דקדקא ר"ת דאשה שילדה בבוז או בזמן הזה דחשיבי ספרי ז' נקיים בימי טוהר אפי' ראתה אחרי כן קודם טבילה אינה סתרה אע"ג דלב"ה מטמא לח ויבש מורו דאינה סותרת מניינה ויש ליתן טעם הא דאין ראיית שבוע שני סותרת משום דראייה זו אינה גורמת דרב טומאת נדות ולא טומאת זיבות אבל זבה דעלמא דסתר' ז' נקיים ואח"כ ראתה ראויה לסתור לפי שעי' אותה ראייה היא נעשית נדה ומיחו מיסתבר למימר דלא שייך סתירה אלא בימי ספירתה משום דאמרי ואחר טהרה אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה זיבה מפסקת ביציון אבל אם שלמו ימי ספירתה בלא תפסקת טומאה כבר אין שום זבה עליה ולא שייך בה סתירה: **והלכתא** כותיה דרב לחומרא וכותיה דלוי לחומרא. ותימה הוא אמרי' בפ"ק דעירובין ובפרק אלי טריפות דעבדי כתי' חומר דסתי' אהרדי עליו הכתוב אומר הכטיל בחושך הולך. י"ל הכא משום דמספקא לן פסיק כבר לחומרא וכמר לחומרא. וכה"ג אמרינן לקמן בפ' יוצא דופן הלכה כדברי כולם להחמיר גבי סימני בגרות וחצר צורות. הקי"ר יום טוב ברי' יצחק. ללוי דאמר שני מעיינות הן קשה מהא דתניא בפ' יש בכור גיורת שיצתה פדחת ולדה בינות אין נותנין לה